

лѣмото огнище, а ние децата насѣдвахме около него да го слушаме. Той ни разказваше на хубавъ турски езикъ безкрайни арабски приказки, тъй фантастични, каквито сж ония отъ Хилядо и една нощъ. Една отъ тия много дълги приказки — за седемъ братя и единъ човѣкоядецъ, който притежавалъ грамаденъ чудотворенъ ялмазъ, — "азъ помня и сега". Когато дошло Освобождението, Страшимировъ билъ вече ученикъ. Споменитѣ си отъ онова и хубаво и страшно време, той ни описва много живо въ сжщата повестъ „Детство“.

— Когато руситѣ влѣзоха въ Варна — пише той — азъ тогава узнахъ, че съмъ ималъ чичо. Казаха, че той, моя чичо, билъ слѣзълъ тайно въ Варна, и тъкмо, когато последния турски патрулъ е трѣбвало да отключи грамаднитѣ желѣзни порти на крепостъта, отъ невидѣло се явилъ на бѣлъ атъ чичо ми, отнелъ отъ „манафитѣ“ градскитѣ ключове и самъ отключилъ крепостъта на руситѣ.

— Това бѣше чудото на деня, и азъ горѣхъ отъ нетърпение да видя този мой дивенъ чичо. Но при тържественото посрѣщане на руситѣ менъ насмалко не оставиха въ кѣщи при мама. Разбира се, азъ вдигнахъ такъвъ писъкъ, че самъ тате ме поведе за ржка, а подиръ насъ се нанизаха баτού ми и дветѣ ми сестри. Но мама остана въ кѣщи и току се опитва да пѣе. Тя много обичаше да пѣе — моята майка.

— На посрѣщането българитѣ се бѣха струпали предъ своята черква. Но все пакъ тѣ бѣха на лично мѣсто. А задъ тѣхъ стоеше неизброима тълпа отъ гагаузи, арменци, евреи и гърци. Нѣма никога да забравя безкрайната върволица, която се заниза предъ насъ — върволица отъ едри коне и